

[Ole Bjørn Kraft.]

digt at fremsætte nogen udtalelse, der kunne opfattes som en undskyldning. (*Udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Han tog sit ansvar!) Ja, men han gjorde det i en form, som mange steder kunne opfattes som en undskyldning. (*Udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det kan kun være det ærede medlems opfattelse!)

Jeg var glad for udenrigsministerens udtalelse om nødvendigheden af forsvarsberedskabet. Endnu bedre var udtalelsen i London, hvor ministeren sagde:

„Vi er i Danmark fast besluttet på, at den eneste mulige løsning på vore problemer er at være beredt og modstå en angriber.“

Men som ministeren sagde om Sovjet, at den ikke blot i ord måtte tilkendegive sin vilje, således må også vi handle. Ministeren ved, at vi ikke er beredt og ikke bliver det, før spørgsmålet om flyverdækningen er løst på den ene måde eller den anden. Vi afventer endnu forsvarsministerens redegørelse om nordflankens forsvar, og jeg vil gerne henstille, at den bliver givet på det tidligst mulige tidspunkt, selvom folketinget har ferie. Den kan jo gives i det udenrigspolitiske nævn. Mit partis stilling kender regeringen. Jeg vil give det så skarpt udtryk, at misforståelse er udelukket: vi mener, at det i det lange løb er uforvarsligt at bruge ca. 1 milliard kr. om året til vort forsvar, hvis vi ikke vil tilvejebringe sikkerhed for, at det forsvar, der opbygges, virkelig kan komme til anvendelse efter sin hensigt, altså med andre ord, at beredskabet er i orden. Vi har besluttet os til at være medlem af Atlantpagten, og vi mener, at vi også bør drage nytten deraf såvel som bære byrderne derved. Vi mener kort sagt, at den nuværende tilstand både af hensyn til os selv og af hensyn til vore forpligtelser overfor vore forbundsfæller er uholdbar, og vi håber, det vil lykkes at nå frem til en ordening på den ene eller den anden måde, der kan borttage den frygt, der nu er mange steder.

Ministeren kom i sin tale ikke ind på de store europæiske problemer, der for øjeblikket optager alle sind i Vesteuropa, og hvis løsning vil få så afgørende en betydning. Jeg tænker først og fremmest på stillingen til det europæiske forsvarsfælles-

skab. Det franske socialdemokratis stillingtagen for EDC åbner nu udsigt til, eller i det mindste mulighed for, at traktaten kan blive ratificeret i det franske parlament. Vi har hidtil indtaget det standpunkt — med rette — ikke her i folketinget at ville ratificere aftalerne i Lissabon om forbindelsen mellem EDC og NATO, men vor stilling er klar; både den socialdemokratiske regering før og nu og den tidligere venstre-konservative regering har med tilslutning i det udenrigspolitiske nævn godkendt disse aftaler og dermed også godkendt de tyske styrkers oprettelse og indføjelse i den vestlige verdens forsvarssystem. Dette standpunkt er uændret, tror jeg, og tinget vil derfor, såsnart det er klart, at EDC bliver til virkelighed, være rede til at ratificere protokollen fra Lissabon. Det bør ske meget hurtigt derefter, og da tinget kun har ferie, behøver det ikke at forsinkes, hvis der i sommerens løb bliver mulighed derfor.

Jeg går ud fra, at regeringen meget nøje følger forhandlingerne mellem England og kul- og stålsammenslutningen og har Danmarks forbindelse med den udvikling, som her finder sted, under stadig overvejelse. Det ville have været glædeligt, hvis ministeren havde sagt nogle ord om disse problemer.

Folketinget deler helt og fuldt ministerens beklagelse af udviklingen i Sydslesvig og fastholdelsen af 5 pct.s klausulen i den selv-holstenske landdag. Det kan ikke siges stærkt nok, at både dette spørgsmål og eksempler på urimelig behandling på kulturlivets område af dansksindede i Sydslesvig er en hindring for, at vort naboforhold kan udvikle sig, som det burde, og jeg håber, at der også har været anledning til uofficielt at gøre det klart for regeringen i Bonn. I det Europa, som vi håber vil udvikle sig, må forhold som disse være udelukket. Jo stærkere demokratiet er i alle lande, desto bedre vil samarbejdet blive. Dette burde forstås i Tyskland, hvor så stærke kræfter virker for tilslutningen til den vestlige verden og de demokratiske ideer. Vi bør hævde dette synspunkt, hvor vi har mulighed derfor, også ved internationale drøftelser, og hvor overgreb finder sted, må vi benytte de muligheder, som den europæiske konvention om menneskerettighederne måske kan give os.